

на древноиндийското общество, и често не скриват презрението си към ромите от другите подгрупи.

Уседналостта или доскорошният номадизъм са се отразили по твърде осезателен начин върху приказния фолклор, митовете и легендите на тези две ромски подгрупи - на уседналите и на доскоро номадстващите.

Уседналите са възприели значителна част от фолклора на етническите общности, с които са били продължително време в тесен контакт. Те са създали разгърнатата митология в серия от легенди и митове, в която дават своите “обяснения” на различията си от другите - защо са бедни, защо нямат собствена държава, защо нямат собствена азбука, защо са толкова разединени, дори - защо са по-мургави... Тези легенди дават по-приемливо обяснение за специфичните им отлики или служат за обезценяване на “чуждите” ценности. В тях по-ниският социален статус на ромите се обяснява предимно с изтъкването на “обективни” причини - волята (или произволът) на Бог или някои светии, несправедливо решение на властници, засягащо цялата група, а не само виновниците за определено провинение, неравен социален старт и т.н., а не толкова с приписваните им от “другите” характеристики - мързел, безотговорност, липса на интелигентност, некадърност и т.н. .

Главните герои - роми - често се представят като жертва на чуждата несправедливост, завист, зложелателство и т.н., в приказките им има доста самоокайване и самосъжаление. Но в тях често се наблюдават и интериоризирани негативни оценки за групата им. Те страдат, защото не успяват да се обединят; защото прекалено са се възгордели от богоизбраността си и са престанали да отдават дължимата почит на Бог; защото разчитат главно на късмета и щастието, без да полагат усилия да ги задържат; защото са разгневили Господ с отказа си да направят самостоятелен избор за съдбата на своя народ или с отказа си да приемат отредения им от Бог жребий, занаят, земя и т.н. - нещо, което обикновено липсва в приказките на “номадските” групи. Номадите, които в много по-малка степен са изложени на постоянни взаимодействия с “другите” и са много по-“самодостатъчни” и затворени в групата си, не проблематизират “чуждите” ценности, не се оправдават, че не ги притежават, нито страдат от липсата им.